

Forhold, der have fremkaldt Lovforslaget, er den naturlige Forudsætning for dette.

At Sagen i de Tilfælde, som Udvalgsforslagets § 1 omfatter, behandles som offentlig Politisag, ikke som almindelig Justits-sag, se § 1, 2det Stykke, er en Bestemmelse, der ikke findes i Regeringens Forslag, men som turde findes naturlig, baade i og for sig, og end mere, naar Betingelserne for den offentlige Paatale bestemmes, som af Udvalget foreslaaet.

Med den Forandring af Betingelserne for offentlig Paatale, som Udvalget foreslaar, vil det sjældnere indtræde, at Sagen er paabegyndt som offentlig, men at det ved Paadømmelsen findes, at Forudsætningen for offentlig Paatale mangler. Man finder det dog rigtigt at foreslaa en Regel, der forebygger, at i saadanne Tilfælde, hvis de indtræde, den hele Behandling skal være spildt. Dette er opnaaet ved, at der i Udvalgsforslagets § 2 er optaget, med de fornødne Ændringer, en Regel svarende til den, som findes i almindelig borgerlig Straffelovs § 212, nemlig, at Sagen dog bliver at paakende, hvis den forurettede paa dertil givne Anledning begærer tiltalte dømt.

Om det andet Hovedpunkt i Lovforslaget, nemlig Indførelsen for de omtalte Volds handlinger af en virksommere Strafart end Bøder eller Fængsel, indeholde Udvalgsforslagets §§ 3 og 4 de fornødne Regler. Medens de procesuelle Regler i §§ 1 og 2 alene kunde medføre Forandring i Straffelovens § 200, efter som offentlig Paatale allerede efter Straffeloven finder Sted ved anden Vold og Vægelsbestadigelse, have Reglerne om en ny Strafart et videre Omraade, da denne Strafart bør kunne finde Anvendelse overalt, hvor Straffen vilde falde ud til Fængsel eller Bøder, og kun med Nødvendighed er udelukket, naar Straffen ikke kan gaa under Strafarbejde, altsaa ved Straffelovens § 204. Herved er det foranlediget, at Udvalgsforslaget har to Paragraffer om dette Punkt, nemlig § 3, hvor Voldshandlingen forudsættes at høre under Straffelovens § 200, og § 4, hvor den udøvede Vold vilde falde ind under en af Straffelovens §§ 201—203. I Forhold til Lovforslaget er der i sidst-

nævnte Henseende kun den Forandring gjort, at Straffelovens § 201 (Vold mod Slægtninge i opstigende Linie) medtages. Der synes ikke at være tilstrækkelig Grund til at holde saadan Vold uden for Bestemmelserne. En anden Afvigelse fra Lovforslaget, nemlig, at man i § 3 har begrænset Regelen til den Kredt af Tilfælde, hvor Voldshandlingen har været forbunden med saadant freds- eller ordensforstyrrende Forhold, som i § 1 nævnt, finder sin Forklaring i, at Udvalget har indskrænket den offentlige Paatale til disse Tilfælde. Bortset fra disse Afvigelser, fastholder man Lovforslagets Regel, at den ny Strafart skal kunne anvendes i Stedet for Bøder eller Fængsel, hvor Volden er udøvet mod en Person, som „ikke har givet rimelig Anledning dertil“ — en Udtryksmaade, Udvalget i Tilslutning til Lovforslaget finder treffende —, og at den ny Strafart, der skal kunne anvendes, er Tvangsarbejde.

Hvad man lægger Vægten paa ved Indførelsen af denne Strafart for de omtalte Voldshandlinger er den nøje regulerede Arbejdstvang og dermed forbundne Disciplin, som Voldsmanden undergives. At en saadan Vang maa gøre en Frihedsstraf i langt højere Grad virksom, end den kan være, naar en Fange, der ikke nærer Ønske om at beskæftige sig med Arbejde, har Lov til at følge sin daarlige Tilbøjelighed og at tilbringe sin Straffetid i Lediggang, er ubestrideligt. Det maa derfor ogsaa erkendes, at Arbejdstvangen er ganske særlig paa sin Plads overfor de Personer, Lovforslaget har for Øje, hvilke meget ofte ville høre til de arbejdsløse og vagabonderende Personers Klasse. Efter den for Tiden gældende Ordning af vore almindelige Frihedsstraffe finder imidlertid Arbejdstvang kun Sted ved de strenge Arter af disse, nemlig Forbedringshus- og Tugthusarbejde. Den finder derimod ikke Sted ved Fængselsstraffe, hverken, hvor de ere umiddelbart idømte eller, hvor de udstaas som Afsoning af Bøde. At gøre en gennemgribende Forandring i Ordningen af Fængselsstraffen ved at knytte Arbejdstvang til den, tilstede Forholdene ikke, og dette kunde allerede derfor ikke være Formaal for nærværende Lovforslag. Naar der paa den anden Side ikke uden